

[Hanne Andersen]

gjorde klart – at få behandlet en lidelse. Jeg mener ikke, at nogen patient finder sin egen lidelse banal, og hvis man har mulighed for at få almindelige lidelser behandlet på en højt specialiseret afdeling, frygter ministeren så ikke, at de små sygehuse i virkeligheden vil blive valgt fra? Det ville blive lige det modsatte af, hvad ministeren tidligere har brugt kræfter på i sit politiske liv, nemlig at sikre de små sygehuse.

Ministeren sagde også, at det var uforståeligt, at vi alle sammen var så bekymrede over alle disse bemyndigelser. Det er vi selvfølgelig, fordi virkeligheden hverdagen efter, at vi har vedtaget lovforslag – det kan være på mange ministres område – har lært os at være bekymrede, har lært os, at der er god grund til at lave så få bemyndigelser som overhovedet muligt. Det var med forbavelse, jeg hørte ministeren miskreditere sine tidligere kollegaer, fordi borgerne ikke skal være afhængige af lokalpolitikernes afgørelser.

Jeg vover i hvert fald ikke den påstand, at der er lokalpolitikere, der synes, det er ønskværdigt, at folk står på venteliste til sygehusbehandling eller til plejehjem, ingen af delene. Jeg synes i hvert fald, at det er at gå temmelig langt at miskreditere de lokale politikere og sige, at borgerne ikke skal være afhængige af lokalpolitikeres afgørelser.

Birgitte Husmark (SF):

Ministeren siger som svar til os ordførere, at nu har de gravide fået deres frihed og patienterne har fået deres frihed. Det er jo alt sammen meget positivt. SF ønsker også, at patienterne skal have deres frihed, og vi ønsker samtidig det bedst mulige sygehusvæsen. Samtidig ønsker vi, at den lovgivning, vi laver, er ærlig.

Jeg vil godt bede ministeren forklare endnu en gang, hvordan det skal forstås, at man udtrykkeligt i to paragraffer, nemlig i § 36, stk. 2, og i § 39, skriver, at patienter kan vælge behandling på det sygehus, de nu måtte ønske. Og i begge paragraffer er det understreget, at Rigshospitalet også er inkluderet.

Så står der i bemærkningerne – der jo ikke kommer med i loven – at det forudsættes, at patienterne som udgangspunkt indkaldes til behandling efter en lægelig vurdering af patientens aktuelle situation og behandlingsbehov. Der står, at et sygehus således i situatio-

ner, hvor disse særlige hensyn gør sig gældende, kan afvise udenamtpatienter.

Jeg vil gerne endnu en gang spørge ministeren, om jeg ikke har ret i, at loven, sådan som den er skrevet, af almindelige mennesker må fortolkes sådan, at man har ret til behandling på dette højere specialiseringsniveau.

Videre vil jeg godt sige, at når ministeren skælder lidt ud over, at nogle af os ordførere kan frygte, at patienter vil opføre sig ufornuftigt, så er det altså ikke uden grund, vi kan have den frygt for, at de opfører sig på den måde, ministeren kalder ufornuftig. Fra patientens side er det såmænd ikke specielt ufornuftigt, hvis man ikke har tillid til sit sundhedssystem. Det er det, der sker i USA, hvor man, som jeg har nævnt, går fra den ene til den anden, fordi man ikke har tillid til deres opfattelse.

Ministeren mener ikke, vi behøver at være bekymrede over bemyndigelserne, for ministeren er jo nødt til at rette sig efter Folketingets flertal. Det er selvfølgelig sandt nok, at ministeren er nødt til at rette sig efter Folketingets flertal, men som jeg også antydede, så er Folketingets flertal jo altså også nødt til at blive bekendt med, hvad ministeren foretager sig. Nogle gange ligger det ikke helt ligefor, når man ikke sidder i regering, at vide, hvad ministeren skriver i bekendtgørelser og vejledninger. De kommer jo ikke automatisk til Folketingets bord.

Jeg vil også godt nævne de foreningsejede sygehuse, hvor det også er vigtigt for SF, at vi får sikret en løsning, ikke bare for det kommende finansår – ellers vil den ekspertise, der eksisterer i øjeblikket, smuldre – men også på længere sigt. Vi er glade for den rapport, der foreløbig er kommet, om de foreningsejede sygehuses og lignende institutioners arbejdsfelt, hvordan de adskiller sig eller ikke adskiller sig fra det, der tilbydes i den kommunale verden.

Undskyld, jeg troede, at ordførerne havde 5 minutter.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Beklager, det er 3 minutter i anden omgang. Og så er det jo ikke så let, når den røde lampe bliver dækket af manuskriptet. Jeg siger ikke, at det er tilsigtet, men det skete altså rent faktisk.

Køpke Christensen (FP):